

ЮРТ&РУСЕНФЕЛТ

ТОВА, КОЕТО
ПОСЕЕШ

EPA

**ОТ ПОРЕДИЦАТА
ЗА СЕБАСТИАН БЕРГМАН
ДОСЕГА:**

ЧОВЕКЪТ, КОЙТО НЕ БЕШЕ УБИЕЦ, 2015 Г.

ЖЕНИТЕ, КОИТО ГО ПОЗНАВАХА, 2015 Г.

МЪРТВИТЕ, КОИТО НЕ ЛИПСВАТ НА НИКОГО, 2016 Г.

МОМИЧЕТО, КОЕТО ЗАПАЗИ МЪЛЧАНИЕ, 2017 Г.

ХОРАТА, КОИТО НЕ ГО ЗАСЛУЖАВАХА, 2018 Г.

ЖЕРТВИТЕ, КОИТО ПРАВИМ, 2019 Г.

*ЗАТОВА ОБЕСИ ГИ НАВИСОКО,
И ОБЕСИ ГИ БАВНО,
НО ОБЕСИ ГИ НАВИСОКО.
ИСКАМ ОТМЪЩЕНИЕ,
ЕДНО РАННО УТРО.
РОДЕН ЗА НЕУДАЧНИК.*

„Неудачниците“, Кент

Колко време мина, откакто се махна от тук? Години. Няколко години, но колко точно? Явно по-малко от десет. Няма значение. Спокойно можеше да станат повече, а и по-дълги, помисли си тя, когато видя добре познатия силует на града зад прозореца на автобуса.

Какво търси тук?

Защо се връща?

Всъщност...

Да, преди десет години. И какво от това? Ами дори не ѝ пука! Наистина не ѝ пука. Изобщо не я интересува какво се случи с когото и да било от двайсет и деветимата, с които бе принудена да общува в продължение на три години. Какво правят сега, дали имат семейства, какво работят, къде живеят...

Пет пари не даваше за това. Пет пари не даваше за тях.

Не вярва и някой да се интересува от нея. Никога не е означавала нищо за когото и да било от тях. Дали изобщо я помнят? Някои, може би, би трябвало. Или може би хората забравят онези, с които са се държали гадно? Дали не съществуват за тях само докато могат да ги измъчват? Изчезват ли от съзнанието им, когато вече не могат да ги наранят? Може би новите жертви напълно заместват старите.

Какво търси тук?

Защо се връща?

Не че се връщаше победоносно, не можеше да получи така желанния реванш. Не таеше надежди, че щяха да са привлечени от нея, или да я харесат повече, защото беше станала известна или защото е успяла. Не можеше да се върне и да им натрие носовете. Грозното пате не се превърна в лебед, само беше остаряло, закоравяло, беше станало грозната патица.

Така че какво търси тук?

Защо се връща?

Може би иска само да покаже, че е жива, че не се страхува, че се осмелява, че не успяха да я пречупят. Но така ли е наисти-

на? Кой знае как щеше да изглежда животът ѝ, ако онези години бяха минали по-различно, ако бяха по-добри...

Ако ги нямаше онези Трите, които решиха, че не си заслужава дори да се дразнят от нея. Отнасяха се, сякаш беше въздух. Сякаш не е нищо.

А мълчаливата свита, която направи възможно това – толкова неуверени, толкова уплашени да не би да се озоват в нейното положение.

Маке и Филип можеше ли да ги няма?

Не, не трябва да мисли за това. Не сега, не още. Изтика от ума си мислите, имената, онази вечер... Щеше да се срещне с тях. Довечера. На празненството, или както и да се нарича... Но не и сбирка на випуска. Вероятно са изпитвали усещане за общност, за да се съберат отново. Е, щяха да са там.

Може би все пак това е причината да се връща.

Сънят!

Повтарящият се сън.

Беше я навестил за първи път в нощта след като получи поканата. После започна да се повтаря, след като потвърди.

Сънят, в който получаваше реванш, в който им се опълчва... Понякога толкова реален и жив, че се събуждаше с усещането за триумф. Разбира се, изчезваше, щом стане от леглото и се върне в действителността.

Автобусът мина покрай табелите, които обозначаваха, че влизат в Карлсхамн, че се е върнала в града, от който си тръгна. Но всъщност избяга. Опитваше се да се убеди, че буцата в стомаха, която помисли за разкажание и тревожност, всъщност е нещо друго – решителност, нетърпеливо очакване, бавно възкръснала омраза, която дълго потискаше, но която сега възнамеряваше да остави да избуи.

Точно затова се връщаше.

Точно това щеше да направи.

Да отвърне на удара.